

beregne, saa der, selv om et Forslag som det af Finansministeren skitserede blev forelagt og gennemført samtidig, ikke vilde blive Tale om at foretage Forandringer i nærværende Lovforslag, har et *Flertal* (Blem, Jensen-Sønderup, P. Madsen, Martin Madsen Halsted, N. Neergaard, Anders Nielsen, P. T. Nielsen, Nørhave, Pedersen-Nyskov og Rosager) ment at burde indstille Forslaget til uforandret Vedtagelse.

Finansministeren har overfor Udvalget erklæret, at naar de paabegyndte Beregninger og Undersøgelser, der skulle danne Grundlaget for den paatænkte fremtidige Ordning, ere tilendebragte og senest ved næste Rigsdagssamlings Begyndelse vil Forslag herom blive forelagt, og der vil saaledes blive Lejlighed for Rigsdagen til at tage Stilling til Sagen.

I Overensstemmelse hermed indstiller Flertallet Forslaget til *uforandret Vedtagelse*.

Et *Mindretal* (K. M. Klausen, P. Knudsen og Marott) kan ikke erkende, at Statskassen har nogen Forpligtelse til at udrede de i denne Lov omhandlede Pensioner og Understøttelser til afskedigede Hofembedsmænd og -betjente.

Til Støtte for dette Pensionskrav henviser man til Pensionsloven af 24. Februar 1858 § 2, der bestemmer, at „Civillisten og det kgl. Hus' Apanager bære hver især de dem vedkommende Pensioner. Ved Tronskrifte eller ved de forinden 5. Januar 1851 fastsatte Apanagers Ophør bestemmes det hver Gang ved særlig Lov, hvilke Pensioner Statskassen i den Anledning skal udrede.“

Det fremgaar formentlig heraf, at Rigsdagen staar fuldkommen frit overfor dette Pensionsspørgsmaal. Rigsdagen skal hver Gang bestemme, *hvilke* Pensioner Statskassen bør udrede; den kan altsaa komme til det Resultat, at den ikke skal udrede nogen, og der ligger saaledes heri, at Statskassen ingen Pensionspligt har. Denne Opfattelse blev ogsaa gjort gældende i Rigsraadet ved Tronskiftet i 1863 af *Tscherning*, der ikke fandt det rigtigt at

overføre Pensionslovens Bestemmelser paa Civillistens Embedsmænd og bl. a. udtalte herom: „Vi ere en Gang komne til den Erkendelse, at hvor der staar i Pensionsloven, at der skal gives Pension ved Lov, ligger der deri, at denne Pension lige saa godt kan være Nul, som hvad der grænser til Nul“. Og overfor Ministerens Henviisning til, at det maatte være forbeholdt til fremtidig Afgørelse, hvorvidt nogen anden Bestemmelse maatte findes hensigtsmæssig, bemærkede han: „Jeg tror ikke, at den ærede Ministers Betragtning af, hvad der skal ske for Fremtiden, er heldig, og den maa absolut virke tilbage paa denne Lov, thi vi maa saa forskrækkes over, hvad der her er foreslaaet“.

Som man ser, har der allerede ved Tronskiftet i 1863 hævet sig vægtige Røster og været anført gode Grunde for at komme bort fra dette Pensionskrav, og Mindretallet maa beklage, om man nu, 44 Aar efter, atter skulde skride til at lovfæste dette Forhold for en uoverskuelig Fremtid.

Ganske vist oplyser Flertallet i saa Henseende, at Ministeren har givet bestemt Tilsagn om i næste Rigsdagssamling at forelægge Lovforslag om en Ordning, hvorved Statskassens Pensionsbyrde fastsættes til et aarligt Beløb, men da denne „Ordning“ straks vil medføre, at Statskassen aarlig kommer til at udrede et stort Beløb foruden de alt løbende Pensioner, vil dette betyde en stærkt forøget Udgift i en ubestemt Fremtid og neppe nogen Besparelse i det lange Løb. Derimod vil Statens Pensionspligt derved være endelig lovfæstet.

Mindretallet kan heller ikke se, at Billighed taler for nærværende Lovs Vedtagelse. Det er urimeligt, at Civillisten kan antage saa mange Mennesker i sin Tjeneste, som den ønsker, fastsætte deres Lønninger og afskedige dem efter Forgødtbefindende, hvorimod Staten er pligtig til ved Tronskifte at pensionere dem. Det siger sig selv, at Staten derved kan paaføres meget betydelige Byrder uden i mindste Maade at kunne værge sig derimod, hvilket de Lovforslaget vedføjede Oplysninger ogsaa